

KANADSKÉ LISTY

No. 7., Vol. 7

July-August 1973

Červenec-srpen 1973

ADRESA: BOX 520, POSTAL STATION D, TORONTO 9, ONTARIO, CANADA - M6P 3K1

SECOND CLASS MAIL - REGISTRATION NUMBER 3088.

Sdělení administrace: Toto číslo se liší v mnohém ohledu od všech předešlých. Chceme prostě vyzkoušet, jak to dopadne, když uijeme papírové a kovové matrice a vyzkoušíme offset, který jsme zakoupili. Prosíme čtenáře, aby byli shovívaví pro případ, že se nám něco nepovede. Rozhodli jsme se dále, že stanovíme výši předplatného na \$5 za rok s tím dodatkem, že předplatitelé dostanou 1-2 brožury ročně jako bonus navíc. Kde ovšem nemá, ten nám nic nebude dlužen - doufáme jen, že nám pomůže, až bude z nejhoršího venku. Pokud někdo toto číslo nedostal, nechť nám napíše. Navíc pak Vás žádáme, abyste toto číslo zapůjčili známým, kteří se budou ucházet o kan. občanství.

Z Toronto: Náhlý odchod Mistra Karla Ančerleho, dirigenta torontské symfonie, nás tvrdě zasáhl. Není náhrady a denní listy se shodly v názoru, že je to tragická smrt. Rubrika "ztracených duší": Zuzana a Michal Terpákoví, kteří odešli z ČSR v r. 48/49. Hledá je přítel ve Švýcarsku.

Etikety k 5. výročí okupace: 4-barevné nálepy na auto velikosti 7 inčů na 2 a půl inče, po \$1. Seky a M.O. na "Klub nových". Náhodné nabídky knih: Sir R.B. Lockhart "Ústředí z Prahy", 84 str., \$2.-- Jan Beneš: "Až se se mnou vyspíš... budeš plakat", 214 str., \$4.20 -- "Motáky z Ruzyně" s předmluvou L. Pachmana, 114 str., \$2.20 -- Jiří Holman: "Kronika místodržení v Bechách", 148 str., \$4.30. Seky na "Klub nových". Dále máme na skladě Plickovu "PRAHU" po \$9 vč. pošt. Jazyková hlídka: Nejbližší angl. "refugee" je rozhodně "utečenec". Do velké míry je také správný překlad "POLITICKÝ UPRCHLÍK", ne však jenom "uprchlík". Je to z těchto důvodů: původ výrazu "refugee" je v lat. slovese "fugio" - utíkám, prchám, které s předponou re- t.j. "refugio" dostává význam přesně přeložitelný do češtiny výrazem "utíkám se". Podstatné jméno odtud odvozené "refugium" znamená útočiště, stejně jako v angličtině "the refuge", ve franc. "le refuge", v italštině "rifugio" a ve španělštině "el refugio". Proto "refugee-utečenec" značí toho, kdo se někam utekl, pod ochranu před nebezpečím, před katastrofou, do útočiště, nikoliv toho, kdo prchá před důsledky svého zločinu, ze zbabělosti atp. Protože zvrát vyjádřený zájmenem "se" není ve slově "utečenec" vyjádřen, může být toto slovo mylně dáváno do vztahu se slovesem "utéci" a nikoliv "utéci se" / o pomoc, radu, ochranu atd. / Protože se říká "utéci se" a nikoliv "uprchnouti se" rozhodně bych

užíval slovo "utečenec" nebo "polit. uprchlík", nikdy však samotné "uprchlík". Pro samotný výraz "uprchlík" má angličtina několik možností překladu a o nich se zmíníme příště.

ZKUŠENOST DR. KARLA HUJERA V PRAZE

V květnu odešel Dr. Karel Hujer do výslužby po dvaceti sedmi letech pedagogické činnosti na státní univerzitě v Chattanooga, Tenn. Rozloučili se s ním slavnostně jeho kolegové. Jeho vynikající činnost ocenil děkan Vanderbiltovy univerzity Dr. Lagemann a president university Dr. Master-son.

Nejvíce však se těšil Dr. Hujer na shledání s bratrem a přáteli v Praze a tak po získání visa pro sebe a manželku na čs. vyslanectví ve Washingtonu odletěl dne 29. května se skupinou starokrajanů. Byl to již druhý pokus o návštěvu rodné země. R. 1971 návštěva ztroskotala hned na pražském letišti. Tenkrát byl Dr. Hujer pozván sovětskými vědci na sjezd astronomů v Sovětském svazu. Cestou do Moskvy Dr. Hujer měl v úmyslu zastavit se v Praze. Nebylo mu však dovoleno ani pozdravit bratra na letišti a byl odkázán prvním letadlem odcestovat. V Sovětském svazu byl vítaným hostem a dokonce jeho přednáška o slavném hvězdáři Keplerovi a jeho pobytu v Praze narušila i za Prahu, poněvadž čs. úřady v poslední chvíli odepřely vydat visum čs. delegátu na sovětský kongres.

Touha jet do vlasti byla však tak velká, že po dvou letech Dr. Hujer se odvážil opět do Prahy. Měl čs. visum z Washingtonu a jeho nepolitická minulost mu zaručovala návštěvu příbuzných. Alespoň tak si to myslel a doufal. Citujeme z jeho dopisu ze dne 21. června z Německa:

"Dne 29. května přistáli jsme v Ruzyni. U pasové brány dostal jsem razítko od mladého uniformovaného úředníka a vše se zdálo normální. Sotva však jsem se začal zdravit s prvním příbuzným, příběhl za mnou jeden tajný a naléhal, abych se vrátil do mezinárodního prostoru k dalšímu vyšetření. Nedělal nátlak, když jsme byli obklopeni turisty z našeho letadla, později však začal rozkazovat. Sotva jsme prošli pasovou branou zpět, vyletěl z kanceláře další tajný, patrně z ministerstva vnitra, a rozkázal, že zatím co manželka má dovolený vstup do Československa (je Američanka rozená a není českého původu) já do Československa nesmím. Při mém srdečném stavu to na mne tak zapůsobilo, že jsem musel ulehnout na nejbližší lavičce. Manželka začala zoufale hledat pomoc. Jako ve snu se pamatuji, že mě odnesli na nosítkách a dali do ambulance. Drkotali jsme dlouhou dobu až jsme se konečně dostali do nemocnice v Motole. Tam začalo mých devět apokalyptických dní v Praze. Zatím co propaganda hlásala bohatý program mezinárodního hudebního festivalu, ležel jsem v nemocnici a získával velmi vzácné zkušenosti z pozadí skutečného života v krásné sice, ale zesmutnělé Praze.

Po týdnu požádal jsem o propuštění. Musím však říci, že lékaři byli laskaví a jsem jim vděčný. Měl jsem dovoleno odpočívát tři dny u příbuzných v Praze a Prahu jsem shlédl jen při cestách z Vinohrad na americké vyslanectví. Můj americký pas byl zadržen v Ruzyni na letišti. Konečně mně vyjednalo americké vyslanectví odlet na Swissair dne 7. června, což jsem uvítal. Jeho personál věnoval mi neobyčejnou pozornost a neporovnatelnou péči, abychom se dostali na stuttgartské letiště.

Zotavuji se v Německu a vrátím se do Chattanooga až 12. července. Za touto stručnou zprávou je mnoho významného poznání, o nichž se zatím nemohu šířit, jen poznamenávám, že poměry v Československu jsou daleko závažnější, světlší poradci mnohem naléhavější, bdělejší, program rozhlasu daleko více kontrolovaný těmi, kteří pracují a veskerou vyčerpálostí na duchovní genosidě národa - aspoň se o to pokoušejí.

Srdečně za nás oba Vás zdraví,

Z Věstníku ČSNRA, č. 222.

Karel Hujer

CZECHOSLOVAK (TORONTO) CREDIT UNION LTD.

740 Spadina Ave., Toronto - tel: 925-0557

Poskytuje výhodné pojištění osobní a hypotéky zájmy.

Vypláci 6 až 7% úrok z vkladů.

Denně od 10 hod. do 5 hod. odpoledne. V pondělí a pátek do 7 hod. večer, v sobotu od 10 do 1 hod.

VÝROBA RAZÍTEK

JOSEF JILEČEK
704 Queen St. W.
Toronto 3

Telefon BG4-0868
Razítka pro průmysl, obchod,
kancelář. Razítka pro Vás za
nejnižší ceny

BECOMING A CANADIAN CITIZEN

Canadians, whether native-born or by choice, are proud of their country. You, too, may wish to have this feeling of belonging to Canada. In order to make this feeling a reality, you should become a citizen as soon as you can. You will still carry with you your love of your native land but, as a Canadian citizen, you will be able to participate fully in the development of your new homeland.

Requirements for Citizenship

You must be able to prove that you have been admitted to Canada as a landed immigrant.

You must have lived in Canada five years after becoming a landed immigrant and for 12 of the 18 months immediately before you make application. A woman who is the wife of a Canadian citizen can qualify after living only 12 months in Canada.

You must be at least 21 years of age, or the husband or wife of a Canadian citizen with whom you live in Canada.

You must have a reasonable knowledge of English or French. Some exceptions are made for older people and for wives or husbands of Canadian citizens.

You must show that you are a person of good character. You can do this by bringing letters of reference from your employer, bank manager, a religious leader or other reputable citizen.

You must have some knowledge of your responsibilities and privileges as a Canadian citizen. Usually, you are expected to know something of the geography, history and political system.

You must intend to make your home in Canada.

You must swear an oath of allegiance to Queen Elizabeth who is Queen of Canada. This means giving up your former citizenship because your first responsibility is to Canada when you become a citizen.

The Process

The first step is to apply at one of the eight citizenship courts in Ontario or at any provincial court near you. Take with you all documents proving your status as a landed immigrant including your passport, if you have one, and your immigrant landing card. The fee is \$10.

If you live more than 50 miles from a court, write to the Registrar of Canadian Citizenship asking for an application form.

The second step is the hearing which will take place at least three months after you apply. At this time the judge will talk with you to determine whether you should receive citizenship.

Finally, you will be asked to appear for the citizenship ceremony. This is a public event and others will receive their citizenship, too. There may be speeches of welcome. You will have to swear allegiance after which you will be presented with a certificate of Canadian citizenship.

British subjects can make their application and have their certificates sent to them by mail if they wish.

For any further information, inquire at the nearest citizenship court or write to:

Registrar of Canadian Citizenship
Department of the Secretary of State
130 Slater Street
Ottawa, Ontario

Information About Canada

To prepare for citizenship and to be able to participate as a citizen you will need to know something of Canada, its beginnings, its development and how it is governed. Some information is given in this chapter.

Attend any citizenship classes near you. Read the following booklets: Our History; Our Land; Our Resources; Our System Of Government; A Guide to Canadian Citizenship.

These are prepared by the Federal Citizenship Branch of the Department of the Secretary of State. They may be bought at government bookshops. A bookseller may order them for you or you may order them from Information Canada, 221 Yonge Street, Toronto 205, Ontario or 171 Slater Street, Ottawa K1A 0S9.

Geography of Canada

Canada is one of the largest countries in the world, with a land area of 3,582,000 square miles, almost half of this forest. Only eight per cent of the

area is farmed although much more land could be cultivated. There are thousands of lakes and rivers.

Our only neighbour is the United States to the south. Alaska to our north-west is part of the United States. On our west is the Pacific Ocean, to the north the Arctic Ocean and on the east the Atlantic Ocean. From Atlantic to Pacific is 4,000 miles.

In the east, close to the sea, are the Atlantic provinces of Newfoundland, Nova Scotia, New Brunswick and Prince Edward Island. Their main industries are fishing, forestry, mining and farming.

Over half of Canada's people live in the southern parts of Ontario and Que-

DÁ SSSR POVEL K ÚTOKU?

2. římský ob
List

Joseph Alsop je jedním z proslulejších amerických komentátorů konzervativního rázu. V otázkách, týkajících se Číny, není zdaleka nováčkem: stávil tam několik válečných let, a nikdy se o ni nepřestal zajímat. V posledních letech však o Číně často psal značně nevráživě až nepřátelsky. Přesto však měl nedávno možnost Čínu navštívit. Čína učinila na J. Alsopa hluboký dojem, a své názory pod dojmem své návštěvy značně revidoval. Z množství jeho statí a článků vybíráme text, ve kterém se znalosti věci rozebírá čínsko-sovětskou vojenskostrategickou situaci v posledních letech. Text, který původně vyšel 11. března 1973 v nedělní časopisecké příloze New York Times, je přeložen a publikován s vědomím a svolením autora, který si vyhrazuje všechna další práva.

Sovětský svaz začal posilovat své čínské hranice již před rokem 1969, ale právě v tomto roce se jasně ukázalo, jaké úvahy vší za tímto hromaděním vojenských sil. Nefortunálně, potichu, avšak bezpochybně — ačci samozřejmě způsobem, které bylo možno později rozhořčeně popřít — se Sovětský svaz snažil získat tichou podporu Ameriky pro preventivní útok na Čínu, který by zničil čínský jaderný program, pokud to ještě bylo možné. V první fázi šlo o styky na úrovni vojenských přidělců. V několika hlavních městech (mimo jiné v Tokiu a v Canbře) jako náhodou, neformálně a mimochodem padla poznámka "To by byl prima nápad, co?". Stejný a opakovaný charakter těchto styků však jasně naznačoval, že je ve Washingtonu nejí brát vážně. Následovaly sondáže na poněkud vyšší úrovni. O jaké sondážce přesně šlo, nikdy neproniklo na veřejnost; rozhodně však existovaly — už proto, že poskytl prezidentu Nixonovi příležitost na ně odpovědět způsobem, který by na úrovni pouhých vojenských atašé nemohl použít. A z nejpočtivějších pramenů je známo, že prezident Nixon využil této příležitosti, a našel ostrou a rozhořčenou negativní odpověď.

Je třeba dodat, že nám tato fakta dnes připadají překvapující jen proto, že lidé zapomínají minulé nepřijemnosti. Již kdysi nařídil prezident Kennedy, který se na čínský jaderný výzkum díval velice přísně, aby se prozkoumala myšlenka: ... program zničit, v nějaké spolupráci se ... světým svazem. O tom se v Kremle dobře vědělo, a mohli tam tudíž předpokládat, že by i prezident Nixon mohl dát preventivnímu útoku na Čínu tichou podporu. Je třeba též připomenout, že rok 1969 byl ve známení značně rozporných pohráníčích instancí, které dvakrát vedly k otevřením smlouvám na čínsko-sovětské hranici. Nemí to náhodou, že Richard Helms, tehdy ředitel CIA, v srpnu 1969 skupině washingtonských zpravodajů v důvěrném interview, že preventivní útok Sovětského svazu proti Číně není zdaleka nemyslitelný.

Posléze existují jasné náznaky hlubokého a pochopitelného znepokojení, které po válcečném střetnutí mezi oběma "velkými bratry" vyvolalo v Hanoji. V srpnu 1969 navštívil Hanoj A. Kosygin, a Hanojští představitelé Kosygina údajně znovu ozvěvali, aby záležitosti s Čínou urovnal. Nepochopitelnou dohrou byla náhlá změna Kosyginova cestovního plánu na zpáteční cestě do Moskvy. Dorazil do Irkutsku, tam však obrátil, a vrátil se zpět do Pekingu, kde se setkal s Čou En-lajem. V této chvíli SSSR od války s Čínou couvl. Kosyginův jízdní řád dokonce naznačuje, že se Kriml rozhodl couvnout právě ve chvíli, kdy Kosygin byl v letadle na cestě z Hanoje do Moskvy. Prozatím se nedá říci, zda Kosyginův jízdní řád bylo více ovlivněno žádostmi Hanoje, než Nixonovým o něm odmítnutím čínskými sondážemi. Washingtonští experti se přiklánějí k druhému názoru, už proto, že Nixonovo stanovisko více ovlivňovalo uskev, než počet rizika; a v této době byl útok na Čínu byl v jistém ohledu daleko riskantnější, než by tomu bylo dneska.

Důležité je, že v létě roku 1969 SSSR ještě zdaleka neměl na svých hranicích dost

OBRÁZKOVÁ PŘÍLOHA

"Kanadské Listy"
No. 7, Vol. 7
July-Aug. 1973
červenec-srpen 1973

Některé z našich čestných členů:

Ing. J. Adámek, USA

J. Belan, Toronto

Red A. Cekota, Bat

Ing. Vlad. Fejtek
Halifax

Arch. R. Siala
Schlieren, Svycary

R. Prašťacký, Toronto

V. Havlíček, Tucson
USA

Red J. Josten, Anglie

Lad. Koldinský
Kentville, N.S.

Prof. Dr. Frant. Král
Lima, USA

Prof. J. Kratochvíl
Záp. Německo

Mgr. Jar. Kubovec
Záp. Německo

Jan Kuncíř, Vídeň

J. Nesvadba, Que.

P. Pitter, Svycary

S. Schottl, Švédsko

Rev. Ant. Stanislav
Alberta

Pi Olga Velanová
Montreal

Čestní členové jsou seřazeni podle abecedy.

V době někdy až nepochopitelných-smřovaček a komunistickými vládami je dobře, když nám někdo připomene, proč jsme vlastně na Západě... Komunistus jako mšna utlačuje stále miliony lidí a tento fakt je třeba neustále připomínat i na nejvyšších kanadských místech. Nedávno přijal hlavní kanadský guvernér, His Excellency Governor-General Renald Michener, delegaci politických exulantů z bažských zemí, které jsou pod sovětskou okupací od r. 1940.

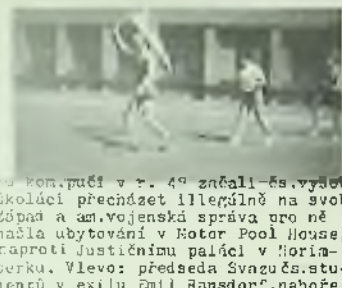
Dr. O. Růžička, který se počínaje dubnovým číslem "Kan. Listů" ujal vedení naší jazykové hlídky, navštívil nedávno Toronto. Při této příležitosti navštívil v doprovodu ing. Karla Buzka býv. předsedu Masarykova domu v Torontě p. Gustava Přístupa at. a jeho paní - v jejich letním sídle v Richmond Hill, Ont. Zleva: dr. Růžička, Gustav Přístup a ing. Karel Buzek.

V květnu t.r. navštívil Toronto profesor university v Minneapolis, USA, Josef Mastenbauer, na "garden party", kterou na jeho počest uspořádali Dagmar a Věra Stařilovi, se po 25ti letech sešel se svými přáteli. Naposled byli pohromadě v uprchl. táboře v Z. Německu v r. 1948. Zleva: M. Ferik, V. Stařil, Karel Přibík, J. Mastenbauer, J. Roha, prof. Hřek, Vic a Mirko Janeček.

Červenec 1948

Na konci puči v r. 49 začali - šs. vyšetřovací škola předcházet ilegálně na svob. Záp. a am. vojenská správa uro ně našla ubytování v Motor Pool House, naproti Justičnímu paláci v Moriburku. Vlevo: předseda Svazu čs. studentů v exilu Emil Ransdorf, nahoře: jednatel Svazu J. Mastenbauer vede průvod studentů do sprch...

Kol. J. Mastenbauer navštívil - jak se na turistu sluší a patří - také niagarské vodopády. Sešel se navíc kol. O. Sindelfem a jeho paní Dagmar, kteří vedou studio Vic Tanny's v Niagara Falls, Ont. Zleva: J. Mastenbauer, pí D. Sindelfová, Monica Janečková, pí Helen Janečková-Hajníková a kol. O. Sindelf. V pozadí je masivní podstavec "jehly", z které vidíte vodopády jako na dlaní...

Mimo osobních úspěchů v rámci organizace Vic Tanny's mohou se manželé Sindelfovi pochlubit také pěknou malovanou garáží. Scéna, kterou namaloval kol. Sindelf, je tak znamenitá, že budí podiv kolemjdoucích turistů. Byla také reprodukována v místním tisku.

Dr. Štěpán Trochta - první skautský kardinál. Tak nazvala nového kardinála "Stopa", časopis čs. skautů a skautek v zahraničí. Dr. Trochta, biskup litoměřický, se narodil 26.3.1905 na Valašsku. Na kněze byl vysvěcen v r. 1932. V Praze-Kobyliskách založil skautský oddíl, v r. 1942 byl zatčen Gestapem a vězněn v konc. táboře. Po válce byl se stal předsedou Duchovní rady Junáka. V r. 1952 byl zatčen čs. komunisty, odsouzen na 20 let a pobyl si v různých vězeních celkem 8 let. Po propuštění pracoval jako pomocný dělník a teprve v r. 1968 se vrátil jako biskup do litoměřic a také ke skautingu. V r. 1969 ho papež Pius VI. jmenoval kardinálem.

Uprchlícké tábory poblíž italských měst Latina a Capua jsou nazývány ostudou záp. Evropy. Je nepochopitelné, že je trpí nejen italská vláda, organizace NATO, ale dokonce i Vysoký komisař Spojených národů pro uprchlíky. Na obrázku je jeden z "lepších" baráků lágru v latině. Nesnesitelné podmínky života v lágru zhoršuje, že další emigrace je obtížná a lidé nemohou v Itálii pracovat. Je lepší se Itálii vyhnout?

Je to hlavní motiv slánku, který v březnu 1973 přinesl list "Ottawa Journal". Článek uvádí, že v kanadském válečném muzeu v Ottawě - o je kámen dohodil od hlavní parlamentní budovy - byl instalován prototyp projektilu proti-tankové zbraně, který podstatně přispěl k porážce Němců a jejich Spojenců v severní Africe během 2. světové války. Krajjan P. K. Janeček vynalezl během svého pobytu v Anglii nejen projektil, jehož jádrem byl tungsten a karbid, ale také speciální náboje zv. "Littlejohn" k hlavní bázňové britské dvou-litravé děle. Těmto nábojům umožnil, že se projektil pohyboval rychlostí 4.050 stop za vteřinu, místo dřívějších 2.600 stop za vteřinu. Praktický výsledek těchto dvou vynálezů byl, že do té doby neprorazitelné německé pancéře byly opět zranitelné a utrpěly vážné ztráty všude, kde Spojenci měli novou zbraň k dispozici. Také kanadská armáda užívala obou vynálezů, svléká se v Itálii.

Jenom mála zaslouženou během války věděl, že vynálezem je Karel Janeček, syn známého zakladatele pražské Zbrojovky, t.zv. Janečekovy na Pankráči. Práce na projektilu začala vlastně už v Praze před německou okupací. Plány se naštěstí do německých rukou nedostaly, protože je Karel kompi-kovanou cestou propašoval do Velké Británie. A Němci celou válku ani netušili, že "Janeček-Littlejohn" pracuje pro Spojence.

Karel se za války poznal s kanadskou esetřovatelkou, z kte-ré se vyklubala krajanka; Regina Grázová z Esterhazy, Sask. Známost skončila sňatkem. Oba dnes žijí na North-western Ave. v Ottawě a aktivně se účastní krajanstvého života. Exponát je v Annetu, hned vedle expozit gen. Mac-Naughtona. Je to uznání našemu technickému genu!

S K U T Ě Č N O S T

Nezávislá revue. — Řídí redakční rada: K. Belák, F. Břeha, L. Čerych, L. David, P. Demetr, Z. R. Dietrich, H. J. Hájek (pověřen redigováním), L. Matějka, V. Peška, J. Tumlir, J. Zak.

Ročník V. Leden—Únor, 1955. Číslo 1—2.

PROČ SE UBRÁNILO FINSKO?

LUDEK DAVID

STARŠÍ REKOVÉ měli bohatou mytologii, ale jeden druh mytu přece neměl: mythus abstrakty. Tento epický úvar je zvlášť roz-líčen ve spisech, článkách a projevech lidí, kteří by rádi viděli československý Únor jako historickou ziklonu, jako neobyčejný výsledek určité mezinárodní situace. Pod tobož abstraktní mytologii rozhoduje se vždy o nás bez nás, a svoboda či nesvoboda patří k němu, a sčítá-li jeden člověk, máji všichni právo umyt si ruce a prohlásit: Nic se nedalo dělat.

Historická ziklonu však neexistuje, a mezinárodní situace není jediným faktorem, který rozhoduje o demokratické či totalitární země. Stačí srovnat případ Finska a Československa. V publikaci na Západě už toto srovnání řada autorů učinila, a nikoli lichotivě pro Československo. Fínové dnes žijí bez slávy police, bez kolchozů, pracovních úborů, a bez výslovně přímé obědy propagandy. Demokratický lid jim nebyl dluh velkonoce, dověděl si ho uhlíat za podmínek borščů, než byly u nás. Demokratické vládě měla ve Finsku mnohonásobně více obklopujících obětavých, odhodlaných, trpělivých a reálných, než ve Československu.

Situace Finska byla v roce 1945 neroztržitelně těsně nad hranicí, Československo bylo do toho spojeno, Finsko mezi poražené. Fínové museli dle záplati za to, že se ve dvou válkách bránil proti sovětské agresi: místo zadržet pomoci čekala se povinností zaplatit reparace. Sověti ostoupili Rusům její Karel a na severu bohatou rudnou oblast kolem přístavu Petsamo. Tisíce obyvatel Karelské oblasti byli usídleni uvnitř země, stá se uřadl a přikládá pody a zemědělského inventáře. To všechno znamenalo těžké hospodářské ztráty a dokonce i závazky pro řadu let, to všechno v zemi, která sama potřebovala pomoc, aby odstranila válečné škody.

Schopnost bránit se díky zveřejnila byla přivedena na minimum usmířením mírové smlouvy, podle ní Finsko ani nikdy ne 400 vojáků ve zbraní. Letivo s 60 stropy a letišti a celkově tonáž 10.000 tun, což je prakticky rovná nule. Někdyjší oporní hranice v Leningradu, kde byla vybudována Naanerská pevnost, byla ztracena a vojensky bylo — a dozd je — na tom Finsko asi tak, jako Československo po odstoupení Sudet. Navíc si Rusové vy-budovali vojenskou základnu v Porkeala-Udd, oddal maji Helsinky na dostřed svých dnů.

Představitel Československa v roce 1945, kde by Rusové měli letecké základny a tankové sbory kolem Helsinky, Československo, které by bylo povinné plazit Rusku milardové reparace. Z takové situace mohli ředitelé demokratických států do boje za demokratický lid. Zdálo se, že sovětské Finsko je už jen otázkou času, až komunistická strana bude mít zapláceno tolik po-cie, že se, opřena o sovětskou hrobu, bude moci uspokojit učené přezvati moci.

Snad nikdo z těch, kdo se rádi srovnávají výsledky demokratického a českosloven-ských, nepopře, že Finsko bylo v daleko svi-

zejší situaci než Československo. Nebylo vázano na Sověty jen svou vojenskou slabostí, ale také bohatstvím pomoci reparací. Mírovou smlouvou se Finsko zavázalo dodat Sovětskému sboru za 300 milionů dolarů — za předvčetně ceny. I když Moskva čast reparací slevila — jako předvolební pomoc pro komunistickou stranu — přece skutečně hodnota reparací k do-dávce, které Finsko dokončilo loni na podzim, činila 570 milionů dolarů. Rusové si dok-lovali co si myslí Fínové dodat; a tak Finsko bylo docela ziskováčitelé megalomaničtí státy, které zřejmě nepočítaly. — Bylo to též bémno, ale skouli Finsko ke cti, že se i s touto bohatstvím kapitolou dovedl vypořádat.

Mírová smlouva obnažovala ještě další zis-tovení, která měla podmiňovat odpor demokratické: byly zakázány všechny protisovětské organiza-ce, a Finsko se zavázalo, že postaví před soud politiky, kteří vedli republiku za války. Mezi těmi, kdo byb odsouzeni jen díky úkřitu mí-rové smlouvy, byli i vůdce sociální demokra-tie, Väinö Tanner.

V roce 1947 byl lita t.zv. vládní slotinici (podle sovětského pojmu) propuštěni.

Z prvních povolených volb vyloučily komunisté a 24 procent hlasů, což jim zajistilo 49 míst ve dvousetčlenném parlamentě, měl krypiko-maistru Mauno Pekela za předsedu vlády, a lidové ministerstvo vnitra spravoval komunist Yrjö Leino. Dost podobné věci jako u nás, a na cíleleté mění procelo neprospěšných volbů. Ale i jinak byla situace ve Finsku markantně odlišná.

Především demokratické strany nebyly naka-zeny národně-frontovním duchem. Dvě nej-silnější složky parlamentu tvořily a tvoří až dosud strana a sociální demokracie. S tím poměry u nás, nemáme se uhránit dejme, že zázrak zemědělské strany přehlél nejvíe trum-fu právě komunistům; sociální demokracie ve Finsku pak je skutečně hodna svého jména, v jejím čele nestál Feininger ani o stupě méně kolaboranti řadu Lausmanovi, ale ocelový kri-uk Sověti, Karl August Fagerholm.

Fínská sociální demokracie s komunisty oke-tektovala s dovědla je značkovat na tom nej-výším místě: v odboře. Odbory se nikdy ne-caly doměnou komunist, i když někdy vel-kých odborových svazů mělo státníkou vládu. Když se v srpnu 1949 pokoušeli komunisti vy-volat jenu stávek, sociální demokratické odbo-ři jejich akci zabránil, většina dělnictva se vrátila do práce. Dělnická mládež se ve Finsku nikdy nevala hromnou skleslostí.

Imunní vůči stalinismu se ukázala i sovětlá armáda. Kolik Svobod a Božků měl česko-slovenský důstojnický sbor, nemůžeme spočítat. Bylo jich však víc, než je pro národ a p-řetl a charakterem únosé. Mezi finskými d-ostojníky nenášla komunistická strana žádná spo-jence. Armáda tedy vypádlá ze soukromí stá-tistického stropu na převzetí moci.

Komunistů se všech instrumentů zbýlo jen

min-skritivo vnitra, kde horečně ludovaly podle sovětského vzoru státní policie. Stejně jako u nás, kristofalová politický boj právě kolem to-boto ministerstva. ovšem výsledek byl jiný. V květnu roku 1948 odhaloval parlament nedo-věru ministru vnitra a když Yrjö Leino odmítl odstoupit, zbavil ho prezident Paankivi jeho úřadu. Fínská komunisté snad tehdy douhli, že se jim podaří opakovat únorový puč česko-slovenských soudruhů. Chyběly jim však k tomu předpoklady: řádová policie nepodřídala tuší ministru vnitra, nechla tedy zplachitáto-vána, armáda byla v rukou demokratických důstojníků, v odboře měli věduhu sociální de-mokraté. Kromě toho demokratické strany vě-děly jasně co chtějí, a prezident se řídil ústavou, nikoli pokřikem komunistických demonstrantů.

V červencových volbách komunistická strana strabla 13 mandátů, kteří připadly socialistům a občanským stranám. Fínové dali ve volbách jasně najevo, že ústati komunistů ve vládu ne-pokládají za řádoví. Nová vláda pod vedlím sociálního demokrata Karl August Fagerholma učinila čirý propekt Národní fronty, a tak ledově páté kolony se přestěhovali z minister-stev do lavic opozice. První akcí nové vlády bylo zrušení povinnosti státní policie. Vytvo-řoval komise zjistiťa kromě jiných zalkovství, že tato komunistická policie překračovala hrubě svou pravomoc. Ku příkladu zpodokla-váním rozhovorů jednolichých členů vlády, a že se rektuovala s lidí, kteří sice neměli dosta-těčné školní vzdělání, ale zato bohatě různými v trestním rejstříku.

V čemže roce, kdy v Československu stalinisté alavili velké vítězství, dokázali fínské demokraté, že ire komunisty vychemovat z vlády. Nasti-nuje jmu v úvodu, že první situace byla horší a nebezpečnější než naše. Ze úspěš, to je podle našeho soudu výsledek dvou faktorů: za prvé se fínské demokraté nedopustili několika zásad-ních chyb, ucht se dopustit Českosloven: ne-přehlézli z Kocky kocký program a zázrak reální politiky stran, nepřijali od komunisti irovně oslavých fráz o Sovětském svazu. A za druhé měli občanskou kurnt.

Nepochybňal by uhráněni řady emylé svou odlišnou geografickou poloi a svou hloru; u nás byl tak Německo přiliditěly a nar málal žití dle parapsianismu. Fínové mají k Rusku ještě negativnější poměr než Češi a Slováci k Rakousku-Uhersku, po první světové válce mu-sili si svou samostatnost vybojovat proti Ru-dým, a za druhé světové války byli Sověty dvakrát napadeni. Cizícieti uče Fins padlo na oltár. Tady je třeba hledat odpovědi na otáz-ku, proč Finsko nekapitulovalo před svými ko-munisty. Národ, který je odhodlan bránit svou svobodu před mnohonásobně silnějším útoči-štěm z vnějšku, dovede se vypořádat také s pá-tou kolonou. V roce 1939 Fínové raději volili vládu, než velmoerský diktát Českosloven-ska z Mnichova diktát přijali, a do té doby se roz-lišilo mínění, že o našich osudech se rozhoduje bez nás. Od té doby se u nás civitní kurnt ale vracel. Některé věci se, jak na světě vy-žvekovat nedají. Patří mezi ně život důstojný člověka, který nelze zajistit jen ústavou, ale každodenní drubnou prací a právě civitní ku-řití. Chemel-li být upřímní sami k sobě, mu-síme přiznat, že statečnost byla mezi činnými

československých demokratů zastopena přilid věduh. Jitně k tomu hodně přispěl Mnichov. Nemceme si brát na opravě historie a soudit lidi; buďti nám však dovoleno konstatovat ně-kolik faktů. Prezident Benet se rozhodl přimout mnohochový diktát, přý aby zabránil "biologickou podstatu národa", aby zabránil těžkým válečným ztrátám, jaké postihly Polsko či Jugoslaviu. Operace se podačila, ale pacient podlehli. Biologická podstata národa zůstala zachována, ale charakter národa onemocněl na rychlé úbyt.

Fínové, postaveni o rok později před podobně dilemama jako my z Mnichova, nevzdali v bio-logické podstatě národa hodnotu nejvých. Cty-řicet tisíc jich padlo. Mluvli jsem jednou se stem Fany, bratry, kteří všechno prošlihli obě války proti Sověm. Dyl přestědčím, že p-řvé bylo obtíž a aktivní boj proti Sověm daly kněmdu protinou obavu patřičnou sebedo-věry a odvahu nezakotvit se nepříteli vnit-řní, postaví se proti komunistům v obci, v dílně, v odborové organizaci, a tedy i ve vláde a v parlamentě.

Bylo by nepravdivé zjednodušit u sověnlí osudu Československa a Finska a omezit se jen na největší představitel. Naši mizisti nedo-kázali zbkvidovat komunistu protinavla-vnými metodami ministerstva vnitra, postane neubla-žoval nedůvěru, prezident nebyl dostu slady, aby zakročil ve prospěch ústavy. Je pravda trochu jednodušná, že třeba vřít v počet lo opatrnosti malého českého člověka, kalkulaci-ství vojenských a policijních gářišt, které je vedlo do řad polkvětnových soudruhů, neodp-řistěnou krákorakosti a chabemým zemědě-lci, kteří našel na Duniovy dekrety na půdu, zhabloli univerzitních profesorů, spovátele, novinářů, kteří si to nechali u Zubey pokání, loyabru národních správců, nových odělnic v pohraničí a dědři byli po Němci, kteří za pár sverku prodali nejen svůj hlasovací lístek, ale i sebe.

Zádný sebezbláhovíťi vojevůdce nemůže vřít z armádou, kde devít vojáků z deseti se schovává za toho desátého. A pblitně tak vypádlá pblitavio demokratických stran v Československu. Někdy životnost, jindy úředník se bál jít na schůzi strany, jelím byl členem, protože by se to komunisté dovědli. Byl ochot-n "bojovat" za demokracii jen potud, pokud s tím nebudou spojeny nějaké závlze v jeho osobním životě.

Stalo se v Helsinkách, když odjelihli fínské vládní delegace do Moskvy k podpisu smlouvy o přelstěvati a vzájemné pomoci, že se na ná-druhí sborníkdily dástupě lidí. Komunisté za-žah zpřivat internacionálu, byli však přelběníci a umění, protože přitomní ekonomisté zao-fatoli národní hymnu. Je to malý detail, ale významný. Těšilo si představit podobnou scénu u nás, kdy vždy každý čekal, až co ti družil. Ve Finsku nečekali, až co ti družil. Nečekali na nádraží v Helsinkách, očekávali v od-boře, ve vládě, v parlamentě, Vládě, je svoboda nepádl s nebe, že není zadarmo, že je třeba se angažovat a neohlížet se na to, zda se angažuje přelbost kanceláře či soudce od na-porí. Na to Fínové vyhráli — a Českosloven-si prohráli na nedostatek těchto věcí.

* Prof. Storchem u knize "Der europäische Kommunismus" pít o úplné obrně finských demokratů a usoudil: "Je zde na místě postavit proti finskému chování České. Tak Česko-slovensko bylo tradiční demokracií, a takže jen brzkou ruskou okupaci; ale Benet a čelí so-cialisté prohráli, na rozdíl od Paankiho a Fagerholma (který po odstoupení Tannerové pře-šel vedl fínské sociální demokracie) svou vládní nezávislost jednolichým spojením poli-ciální, státní a občanské pomoci a v rozhodující chvíli. A přece je možné nemožné jako Finsko spojit na státní strach před obzobnou vřítou ze Západem." Po-dobně pít Wendy Hall (The Farthinglight, Nov 41): "Stálí pouze srovnat Československo a Finsko, abychom pochopili, jak lito první rozhodnutí (juchová u samostatnosti) nelo malý sovetský národ. Československo skončilo válku jako uhlitý spojenec Ruska, a je dnes jediným sá-tem uvnitř nálehtem. Finsko bylo dvakrát u vlce Ruskem poraženo, a je dnes jediným sá-tem na hranici Ruska, který mále dokazí svobodně a tajně volby. Je také jediným zemí na světě, která se sama zbavila, jak se stalo za úbor roku 1948, komunistického předstvy vlády a komunisty dirigované vlády, zastaralou demokratickou metodu, totiž tím, že odhalovala jejich odhod s náde."

BENES INN
392 Eglinton Ave. W. 481-1853
for lovers of delicious meals

NATIONAL SOUND STORES CO.
455 Queen St. West
Tel. 863 1939
83 Queen St. East
Tel. 368 3392
TVS, RADIOS & Hi-Fi components
Tiskafský šetek "Kam. Listů" je také na dovolené .. Ale pořád se nějak hraje ..
AKAI TEAC SANSUI SONY KENWOOD GRUNDIG HITACHI PHILIPS NORMDENE
20% 40% SLEVA PRO KRAJANY

bec. There are many industrial and commercial cities in this area and it is good farming country. In their northern parts the resources are large forests, mineral deposits and plenty of water power.

West of the Great Lakes are the three prairie provinces, Manitoba, Saskatchewan and Alberta. This is flat farming country where plenty of wheat is grown. In Alberta there are also large beef cattle ranches and in the western part of the province the plains give way to the foothills of the Rocky Mountains.

The main part of the Rockies, as these rugged mountains are often called, lies in British Columbia. The mountains are rich in minerals and the fertile valleys are used for fruit growing. Fishing and lumbering are also important industries.

A horseshoe-shaped area about half the size of Canada called the Canadian Shield surrounds Hudson Bay and James Bay. This is rocky, hilly country rich in minerals.

Little grows in the Arctic because the ground below the surface is frozen all year.

History of Canada

Before the Europeans came, Indians and Eskimos were the only inhabitants. They lived in scattered groups, each governing itself.

EARLY EXPLORERS

The first Europeans to reach this continent were probably the Scandinavians. A man named Leif Ericsson reached the east coast of what is now Canada around the year 1,000 A.D. It is likely other Scandinavians made voyages to North America, but none of them settled here.

A few hundred years later, European explorers began looking for a short route to India and China by sailing west. They did not know there was another large continent in their way until Christopher Columbus reached the West Indies.

John Cabot (Giovanni Caboto), a sailor from Genoa and Venice, was employed by King Henry VII of England to find a way to Asia. In 1497 he landed on the east coast of Canada, probably in Newfoundland.

FRENCH SETTLEMENT

Jacques Cartier, a French sailor, made three voyages to Canada, in 1534, 1535 and 1541. He sailed into the St. Lawrence River and went as far as an Indian village called Hochelaga. The City of Montreal now stands on this spot. In 1608 the first French settlement was set up by Samuel de Champlain, another French explorer. It grew into Quebec City.

More settlers from France followed. They settled along the St. Lawrence River and in Acadia in eastern Canada. By this time the British had settled farther south in what is now the United States.

COMING OF THE BRITISH

Both British and French began trading guns, axes, blankets and other articles with the Indians in return for furs. Before long, British and French moved into the same territory, causing conflict between the two.

There were wars between Britain and France for the next 60 to 70 years in Europe and North America. Finally, in 1759 the British, under General Wolfe, captured Quebec from the French, under General Montcalm. Through the Treaty of Paris, which ended the wars, the British won all the known land from the Gulf of Mexico to the Arctic Ocean. At that time there were about 70,000 people in Canada, of whom 60,000 were French.

UNITED EMPIRE LOYALISTS

The American colonies revolted against Britain and won their independence in the American Revolution. Some people living in the colonies fought on the side of the British and became known as United Empire Loyalists. Afterward, many of these people, mainly of British, German and Dutch origin, came to Canada. Some settled in the east, others along the shores of the St. Lawrence River, Lake Ontario and Lake Erie.

DEVELOPMENT OF THE COLONIES

For a time the French part (now Quebec) was called Lower Canada and the British part (now Ontario) Upper Canada. During the War of 1812 - 1814 between Canada and the United States the British and French fought together to keep Canada independent of the United States.

But neither Upper nor Lower Canada was happy with a government in which the elected representatives of the people had little power. In 1837 there was a rebellion, led in Upper Canada by William Lyon Mackenzie and in Lower Canada by Louis Joseph Papineau.

CONFEDERATION

Finally, it was decided to unite the different provinces in a federation and to form one country. This was done in 1867 through the British North America Act passed by the British Parliament. This Act brought together four provinces, Ontario, Quebec, Nova Scotia and New Brunswick into a union under the name of Canada, with the capital at Ottawa. Both English and

armádních divízi, které by rychle zastavily durazný čínský pozemní protiútok. SSSR tedy musel být připraven na děletrvající střetnutí. Se zřetelem na svou vlastní zásobovací situaci musel být též odhodlán poměrně volně používat taktických nukleárních zbraní, i po nukleární kastraci Číny. Čin delší konflikt, tím větší riziko: to je neměnné pravidlo. Volné používání taktických nukleárních zbraní by také výrazně zvýšilo nebezpečí radioaktivního spadu na Japonsko a Koreu, a něco z něho by jistě bylo zasáhlo i USA. Na tuto interpretaci sovětského souvinnutí od války v roce 1969 zřetelně ukazují i události let 1970 a 1971. V těchto dvou letech pokračovalo hromadění vojenských sil na čínské hranici takovým tempem, že byla nejdoudu přerušena civilní doprava na sibiřské magistrále, po které se v určitých obdobích pohybovaly na Východ výlučně vojenské jednotky a dodávky.

V roce 1972 byl tento pohyb na východ opět značný, i když civilní doprava přerušena nebyla. Nyní tedy má Sovětský svaz na svých hranicích mnoho set tisíc vojáků; na mnohých nově vybudovaných letištích má velké množství bojových letadel; velká skladiště pro zásobování dlouhodobých operací; a značný počet velkých, ale pohyblivých nukleárních raket "Scaleboard", jejichž doštel a síla by jim umožnila zničit kterýkoliv cíl spjatý s čínským jaderným programem, s výjimkou čínských raket v době obrněných základních. Musíme ještě vytkat, než zjistíme, zda toto hromadění pokračuje i letos. I tak však tento sovětský pohyb (po dlouhých a neadekvátních přísunových liniích) vyvolává tentýž dojem, jako kdýby Amerika rozvinula veliké síly se všemi technickými prostředky, dodávkami a podpůrnými jednotkami, v daleké nevábné Aljašce. Činnost natolik podivná by jistě vyvolala mnoho znepokojivých otázek zejména v Kanadě; a při úvahách o sovětské aktivitě se nabízí otázka habaděj.

Není naprosto pochyb o tom, že sovětský záměr je především ofenzivní. Kontaktování Spojených států, plus celkový charakter sovětské aktivity, jsou pro to dostatečným důkazem. I tak však nadále existuje významné dilema. Je logicky chybné usuzovat, že člověk vždycky nutně udělá to, k čemu se připravoval, i když jsou tyto přípravy ošklivé nákladné. Ještě nelogičtější je však tvrdit, že člověk nikdy, za žádných okolností nepodnikne to, k čemu se takto připravoval. Jediný rozumný závěr je komplexnější: totiž, že všechny tyto sovětské přípravy byly prováděny pod nátlakem jistých důležitých lidí v Kremli, kteří prosazovali nukleární kastraci Číny, pokud je tento podnik ještě poměrně bezpečný. Není naprosto jisté, že právě tyto lidé (snad pod vedením maršála Andreje Grečka, onoho blízkého Brežněvova spojence?) budou mít v rozhodující momentě hlavní slovo. Dá se usuzovat, že tento pro Kremli rozhodující moment nastane dost brzo, neboť Čína už hloubí v tvrdých skalách středoasijských pohoří neuvěřitelné jámy, kde hodlají uskladnit rakety s dostřelem na Moskvu, Leningrad, a další města v centru Ruska. Tento rozhodující moment však stále ještě nenadešel: prostě proto, že čínský pokrok v jaderném výzkumu zatím nedosáhl onoho stupně, kdy by sovětský preventivní útok byl neúnosně riskantní. Vlády všech velkých zemí, a tedy i vláda sovětská, se vyhýbají těžkým rozhodnutím, pokud jen k tomu mohou najít dobré důvody. Sovětský svaz dospěl k momentu definitivního rozhodnutí v roce 1969; ale rozhořčený nesouhlas presidenta Nixona stačil k tomu, aby ustoupil. Pokud jde o šance sovětského preventivního útoku v budoucnu: Slyšel jsem význačné americké představitele odhadovat tyto šance soukromě na 50:50. Při těchto šancích bych osobně vsadil na to, že SSSR nezaútočí, z důvodu, žež rozvedu vzápětí. Kdybych ale tuto sázku prohrál, vsadil bych pak 5 proti 1 na to, že by následovala repríza Hitlerových dob v Evropě, ale v celosvětovém měřítku.

Ještěže se sovětské představitele posleze pokusí o nukleární kastraci Číny, bude to za rizika daleko většího, než na které byli kdy v minulosti ochotni přistoupit. Použili by bezpříkladné taktiky extrémní otevřené brutality, dříve za hranicemi jejich uznávané říše nevidané. I bez ohledu na čínskou hranici jsou sovětské vojenské výdaje ohromné rozhodně v porovnání se sovětskými zdroji. Slavný a odvážný akademik Andrej K. Sa. charov soudí, že přímé a nepřímé vojenské výdaje SSSR dosahují 40% sovětského hrubého národního důchodu. Když se nad tím zamyslíme, tvoří vysoké riziko, otevřená brutalita a velké vojenské výdaje přesně ty parametry Hitlerovy politiky, jež vyústily ve 2. světovou válku s těmito parametry

French were to be official working languages of Federal Government institutions.

At that time there was little communication between different parts of the country because there were no automobiles or telephones, no radio or television and railroad travel was only beginning. For this reason it seemed wise to leave matters needing close and frequent attention to the provinces.

So Canada was born on July 1, 1867. The first prime minister was Sir John A. Macdonald. The other provinces joined later, and there are now 10, the last being Newfoundland which joined in 1949. In 1967 Canadians celebrated their country's centennial.

In the northwest, where the population is very small, are Yukon Territory and the Northwest Territories. They have small government councils.

SETTLEMENT OF THE WEST

The Canadian Pacific Railway was built to join the east and west parts of Canada and many immigrants came in to settle the western provinces. Many Canadians also moved from east to west.

BECOMING AN INDEPENDENT NATION

During all this time Canada remained a British colony. By a British Act of Parliament in 1931 Canada and several other large British colonies became independent nations. Canada belongs to the British Commonwealth of Nations, countries which have common interest and common ideals. Queen Elizabeth is Queen of Canada as well as Britain and some other Commonwealth nations.

In 1947, the Canadian Citizenship Act was passed, giving Canadians the right to call themselves Canadian citizens. They are also British subjects.

System of Government

Canada is a democracy. This means the people, through elections, choose the persons who form the government and that those government representatives are responsible to them.

Freedom of movement, speech, religion, the press and assembly are basic to democracy and there is strong emphasis on the worth of the individual. Because of this people are able to make their opinions known to government.

Government representatives vote on laws to be passed. The majority rules but the minorities have rights which others must respect. This rule of the majority is followed in our public meetings as well as in government.

The capital of Canada is Ottawa, and Federal Government representatives from all provinces meet there in the Parliament Buildings to make laws by which the country is governed. The capital of Ontario is Toronto. Because the Government of Ontario Legislature is located in Queen's Park, the provincial government is often referred to as Queen's Park.

The Province of Ontario is divided into small units known as municipalities, with governments of their own. The southern part of the province, where the population is heavy, is divided into counties, and the north, where there are fewer people, into districts. These counties and districts are again divided into townships, except in the far north where there are few people.

Villages and towns have separate governments like the townships and join with them to make up the county council. Large cities have their own municipal governments, completely separate from counties or districts.

FEDERAL, PROVINCIAL AND MUNICIPAL LAWS

You will have noticed that federal laws cover such matters as immigration, citizenship, income tax, unemployment insurance and old age pensions. The Federal Government is also responsible for laws concerned with our relationship with other countries, such as trade agreements and offshore fishing rights.

All criminal laws are made by the Federal Government. These cover such offences as murder, assault, burglary, theft, fraud, selling drugs illegally and serious driving offences. Laws which are not criminal laws are called civil laws.

The Government of Ontario is responsible for most of the laws described in the sections of this booklet dealing with education, health services and social services. It also makes laws governing property, provincial parks, lakes, rivers, highways, the use of highways and many other matters.

Municipal governments make bylaws to deal with matters relating specifically to their own municipalities, such as property taxes, parking, street cleaning, fire protection, garbage disposal, use of parks and maintenance of streets, roads and sewers.

There is also a fourth level of government in Ontario, which is really part of the municipal system. Municipalities which are close together form a regional or a metropolitan council for the purpose of co-ordinating some of their services, such as police and welfare services. The regional or metropolitan council is made up of some of the elected representatives of the member municipalities.

Each level of government has certain powers of taxation. The governments co-operate with each other, but responsibilities are clearly defined to prevent what might otherwise seem to be overlapping. For instance, the Federal Government is responsible for highways going across Canada, a Provincial Government for highways within its province, and a county for county roads. There are different kinds of health and welfare programs, some operated by federal, some by provincial and some by municipal governments.

se ocitneme znovu tváil v trávě, dojde-li k preventivnímu sovětskému zásahu proti Číně a bude-li úspěšný. Takový triumf by nutně měl dalekosáhlý vliv na pozdější sovětskou politiku. Nikdo tedy nemůže předpokládat, že nukleární kastrace Číny by byla koncem celé věci: pakliže se o ni SSSR s úspěchem pokusí, bude daleko spíše začátkem - podobně jako Hitlerova okupace Porýní byla pouhým začátkem.

Zmíněná fakta už teď vedla k významným přeměnám našeho světa. Vedoucí představitelé v Pekinu radikálně změnili svou někdejší politiku vůči USA zejména proto, že podle jejich názoru částečně, neformální společenství s Amerikou podstatně snižuje šance sovětského útoku. Nixon byl zvláště očištěn vyjit Číně vstříc proto, že vidí značný společný zájem Číny a USA ve světle sovětského nebezpečí. Nejblíží snahou obou stran je tedy "přelést kopec", tj. dostat se přes moment, kdy stav čínské nukleární moci bude vyžadovat, aby se Křeml definitivně rozhodl pro nebo proti útoku. Dlouhodobým cílem obou stran je zcela nový světový velmocenský systém, založený na novém, stabilnějším vztahu mezi třemi velikány. Rozhodnutí Křemlu nezažít by nutně vedlo k takovéto konfiguraci. Nixonova jednání s Křemlem pak v zásadě směřují k položení základu tomuto novému vztahu již předem, v naději, že se Číně podaří kopec s úspěchem přelést.

Ještě jednou se vrátíme

Dr. VILEM NOVAL

Těmito slovy začíná věcně krásná nostalgická báseň Antonína Souy. Právě pouze v moci lyriky, jež si neklade žádné vědomé cíle, je taková hluboká symbolika. A navíc erbovní heslo každého exulanta.

Co však znamená takový návrat? Není přece podstatné, zda je to návrat fyzický. Exulant se vrací do vlasti, přesněji řečeno: vlast je mu vrácena v tom okamžiku kdy je zase svobodná. Ze dne svobody nechápe me jen nacionálně, ale především politicky — je snad samozřejmé.

Exulant nesází na dobrou nebo špatnou kartu: exulant odchází z vnitřní emigrace od vnějších cílů okolí, jež — jako všechno svobodné — je v téměř chaotickém, trvalém pohybu. Pouze nesvoboda existuje v nehybné stagnaci. Možná že zvyknout si na tento zákon politické svobody je i pro exulanta, který vše pro ni opustil, dosti těžké. Exulant tedy nesmí nic očekávat: dokud nepřijme anebo nezíská novou státní příslušnost, stává se dobrovolně členem dosti bezprávní menšiny rozhozené do všech koutů světa. Není-li schopen přistupovat s určitou lhostejností k vnějším lákadlům svobodného světa, ztrácí půdu pod nohama. To jsou samozřejmě fakta, často násobená zcela osobní tragikou: nemocí, nadměrnou chudobou a všemi jinými druhy nešťastných okolností. Rozhodně je každý exulant — i ten existenciálně nejúspěšnější — především člověk ve výjimečné situaci. To samozřejmě okupanti a jejich sluhové velmi dobře vědí. A před zraky celého světa si troufají předvést svou „milosrdnost“ vyhlášením amnestie pro „uprchlíky“. Samozřejmě, že snad každý ví, co slovo amnestie znamená. Přesto nám udělá dobře přeložit si je do češtiny. „Odpustění“ — nebo — „odpuštění trestu“. Odpustit je však přece možné pouze nějaký zlý čin, nějaké provinění.

Dvacáté století se ku konci chýlí, celý civilizovaný svět se hádá o stále větší lidskou svobodu — také ji

Canadians choose their governments by voting at election time.

You must be a Canadian citizen or a British subject to vote in a federal election. British subjects who have been residing in Canada since June 25, 1967, and were at least 20 years old on that date may vote in a federal election. However, after June 26, 1975, everyone will have to be a Canadian citizen to vote in a federal election.

Canadian citizens and British subjects who have resided in Ontario for one year may vote in provincial elections. Canadian citizens from other provinces or returning from an established residence in another country must have resided in Ontario for at least twelve months prior to a provincial election to vote.

To vote in a municipal election in Ontario you must be a Canadian citizen or other British subject. To vote in a particular municipal election you have to be residing in that municipality at the time the electoral enumeration is carried out.

In municipal elections there are two categories of voters: (1) residents (2) non-resident property owners and tenants and their spouses (an example of a non-resident tenant would be a businessman renting office space in one city but living in another.)

To vote in a federal, provincial, or municipal election in Ontario a Canadian citizen must be 18 years old.

There are several federal and provincial political parties in Canada, the best known being the Progressive Conservative, Liberal, New Democratic and Social Credit. Each chooses candidates for election, that is, people who are willing to be chosen by the people to represent them in Parliament. The country and provinces are divided into small districts known as ridings or constituencies and in each of these several candidates "run" for election. People make their selection from the candidates by voting for one of them. The candidate with the largest number of votes is declared winner.

A representative in the Federal Government is known as an MP (Member of Parliament). A representative in the Provincial Government is an MPP (Member of Provincial Parliament).

The political party which gets most candidates elected forms the government and becomes the party in power. The winning federal party leader becomes the leader of the government and prime minister. In Ontario the winning party leader is called the premier. From the other elected members he chooses his cabinet and they become heads of government departments.

The party getting the second highest number of representatives is known as the opposition. They have a duty to examine, criticize and suggest changes in the laws presented by the government to Parliament.

The Federal Government must have an election every five years but may have them more often. Provincial governments must have an election every four years but may also have them more often.

The Queen's representative in Canada is the Governor General. He opens Parliament each year and signs all Acts of Parliament but takes no part in political controversy. He performs many of the ceremonial duties of the head of a state.

In Ontario, the Lieutenant Governor is the Queen's representative and his duties are similar to those of the Governor General.

If you live in a city or town, you are represented by an alderman in your municipal government. You will also vote for the mayor. If you live in a village or the country, you will vote for a councillor and reeve. The reeve is head of a village or township council. Municipal elections are always held in December. Some municipalities hold them each year, some every two years, some every three years.

You also vote for members of your board of education. In some municipalities this is done at the same time as the municipal election, in others, at a different time.

The People

The population of Canada was estimated at time of printing to be about 21,681,000. For many years the people of British origin formed a majority of the population and there was a large minority of persons of French ancestry. The large influx of immigrants is changing this proportion.

It is estimated that the census figures of 1971, when they are available, will show that the British and French groups will each represent about a third of the total, with all other groups making up the remaining third.

French Canadians live primarily in the Province of Quebec although there are many in the Atlantic provinces, particularly New Brunswick, and a good number in northern and eastern Ontario, and Manitoba.

For many years immigrants came mainly from Europe and many settled in the cities and on the land in the west. Newer immigrants include many people from Asia and the West Indies. The largest group of immigrants each year are British. In 1970 Americans formed the second largest group.

There are about 250,000 Indians living on reserves in Canada and another estimated 250,000 Indians and Metis living outside the reserves. Metis are persons of mixed Indian and white ancestry. Indians are finding it impossible to live by hunting and fishing as their ancestors did and many are moving to the cities.

až k excesům docílne — a ble, komunističtí mocipáni milostivě před celým světem dokumentují svou užlechtilost tím, že odpouštějí Co vlastně odpouštějí? „Strašný zločin“ odchodu za hranice. Tato amnestiční komedie je ostudou celého světa. Něco samozřejmého nelze přece nazvat amnestií. Škola nemůže žákům odpouštět, že šli domů na oběd a rodiče nemohou dětem odpouštět, že se vrátili ze školy domů. Tento absurdní příklad není vůbec absurdní při bližším přiblížení k podstatám komunistických „amnestií“. Pochopitelně, že dávno před všemi amnestiemi zmanipulovaly komunistické státy veškeré zákony, což ovšem nic neomlouvá, ba naopak.

V exulanci všech dob se skrývala a skrývá utajená, nedefinovatelná energie činu. Exulantovo rozhodnutí je jak emocionální, jak vědomé, tak konečné. Jinak není exulantem, jinak je občanem, který si vyjel anebo vyšel na výlet, na cestu, na zkušenu. A na to amnestie? Exulant tedy jako amnestovaný, omilostněný kriminální živel! To si Jan Amos Komenský nevysnil ani v Labyrintu světa.

POSILÁNÍ: Český exulant dnešní doby má tedy zřejmě v současném labyrintu světa téměř nadlidský úkol hlásit se o slovo, nedat se umlčet. Jen tak se ještě jednou vrátíme — jako svobodní lidé do svobodné země.

Rusové u nás

I oficiální tisk si občas postěžuje na neochotu či nepřátelský postoj našich občanů k návštěvníkům z SSSR. Jistě se není čím chlubit. Za normálních okolností by to byl projev národní omezenosti. Jenže mezitím byl 20. srpen 1968. Z osvoboditelů a návštěvníků i turistů se stali představitelé okupační mocnosti. Proto je v tom postoji projev nevychovanosti, ale poraněné národní hrdošti. Změnit to může jen konec okupace a to ještě pak nějakou dobu potrvá, než se rány zahojí.

Dva příklady o dvou různých postojích: KARLOV (severní Morava). Zde se hned po 20. srpnu 1968 vytvořila jedna z četných základen sovětských vojsk na území Československa. Naše armáda musela vyklidit kasárna v Karlově a čs. důstojníci, bydlící v okolí kasáren se svými rodinami byli přeloženi jínam. Ale ubikace a ostatní zařízení základny se stále rozšiřují. Byly postaveny nové budovy, včetně bytů pro rodiny sovětských důstojníků, přibýlo osazenstva tanku a dalších zbraní. Stavební ruch okolo základny pokračuje, takže o nějakém odchodu z Československa zde není ani vidu, ani slychu. Spíše zařizování na dlouhou dobu.

Mezi sovětskými vojáky a důstojníky na jedné straně a obyvatelstvem na straně druhé není žádný kontakt. Sovětská lidé zde žijí v naprosté izolaci. Jediný styk s okolím jsou zájezdy do Králík k nákupu různého zboží, které pak posílají domů. Přes větší přiděly zboží obchodem v Králíkách se stále objevuje nedostatek různých druhů. Sovětská důstojníci v tomto případě hlasitě protestují. Obyvatelstvo také. A pak ještě jeden styk, zvlášť smutný: občas musí učitelé odvést své žáky na přátelskou návštěvu do Karlova a místní funkcionáři to pak prezentují sovětským důstojníkům jako projev „vděčnosti a přátelství“ k SSSR. Ale mluví z nich tomuto divadlu nevěří.

PRAHA. Sovětská návštěvníci-civilisté se chovají spíše jako neúspěšní, chudí přilbiti. Snaží se zapřít, že jsou Rusové: řečí i oblečením.

Pokud mohou, mluví raději německy nebo polsky a jen mezi sebou mluví septem ruský. Příčinou toho je jednak pocit viny za to, co se stalo a pak touha překonat bariéru. V oběch se tak snaží dostat zboží, které je stále pro ně lákavé. Jejich jednání neprovokuje ani k nepřátelské reakci, ale ani neimponuje.

Je zajímavé, že tato averze a pohrdání k okupantům se projevuje často i u funkcionářů

Z římských listů

Eskimos number only about 13,000, the majority of whom live in the Northwest Territories and northern Quebec.

Participating in a Democratic Society

Whether you are a Canadian citizen or not there are many ways in which you can take part in the workings of a democratic society.

You can become informed about what is going on in the community by reading the newspapers or by listening to TV or radio newscasts. This helps with learning English too. You can go to meetings of the city or town council and listen to what is going on. You can also sit in the visitors' gallery at the Ontario Legislature in Toronto or the Canadian House of Commons in Ottawa and listen to MPPs or MPs discussing the affairs of our province and our country.

You can write to a newspaper to express an opinion. Even if you are not a citizen you can still make your ideas known to any elected representative.

You may join with other people to express an opinion to government. This group may be concerned about some neighbourhood matter, such as the need for park space, or for a crossing guard on a busy street, or about pollution from a nearby factory. They may have strong feelings about a provincial matter, such as plans for medical insurance, or a federal matter, such as family allowance or unemployment insurance. This type of action certainly influences the elected representatives. They cannot please everyone, but it helps them to know what people are thinking.

It is hoped you enjoy life here and that, in the not too distant future, you will take out your citizenship and become a Canadian. We ask you to join with other Canadians in building a happy, prosperous and peaceful country.

Přetiskli jsme výše uvedené statě z knížky "Ontario and You", kterou vydala ont.provinční vláda, ve snaze usnadnit Vaši žádost o občanství.

Golden Pig Restaurant

and

HOME DELICATESSEN BAKERY

652 QUEEN ST. W. (AT PALMERSTON)

E Prugler

368-6243

PRAŽSKÉ UZENÁŘSTVÍ

638 QUEEN ST. WEST

Tel. 364-1787

289 RONSEVALLES AVE.

Tel. 532-3801

KRAJANSKÁ RESTAURACE

THE MOUNTAIN * HUT

67 HAYTER STR.
TORONTO 1
Telefon 364-0972

Máme také evropské vína, pivo
a likéry všeho druhu.

První ul. kina od rohu College a Bay. Zve a os-
luzi Vám lahutý výběr naší domácí kuchyně
Otevřeno denně od 11:00 do 11:00 a.m. V sa-
botu od 12:00 a v neděli od 4:00 do 11:00 p.m.

"Kanadské Listy"
/Canadian News/
Box 520, Station "D"
Toronto 9, Ont., Canada
M6P 3K1

Second Class Mail-Reg.No.3098
Postage Paid at Port Credit P.S.-
MISSISSAUGA, Ont.

RETURN POSTAGE GUARANTEED.

TO:

Printed Matter.